

Moje- tvoje mnenje ... Počutim se ujeto

Razmišljam, da niti ptice nimajo svobodnih kril... Včasih so le-te poletele in tudi človek je bil bolj svobodno bitje. Upal je nemogoče stvari, s katerimi je skušal izboljšati svet. Bil je poln sna in velikih besed. Kradel je tisto, kar se je ponujalo biti ukradeno. Iskal je nove, boljše rešitve. Besede so bile sredstvo za ugovor... Ugovor tistim, ki so želeli pokvariti harmonijo delcev sveta.

Krilati mozaiki gradijo današnjega zmaja vsakdana. Se zavedate, da ni kot nekoč? In raje bi živela v preteklosti, kot imela misli o tem, kakšna bo izgledala prihodnost, kajti na trenutke se mi zazdi, da prihodnosti na tem svetu sploh ni. V zazidanih štirih stenah, priprtih vratih, brez izhoda. Visoki nebotičniki, štrleči dvigajoče se v nebo skušajo doseči nebesa... A nebesa, za božjo voljo, so tu! V objemu drug drugega, v nasutih poljubih po rokah in telesu, obrazu, v pomežiku sončnih žarkov in zibajočih se drevesih, ki jih opazim med hojo do šole.

Ne bom krivila odraslih za napake, ki jih počnejo... A vendar, če so že tako odrasli, čemu so torej vojne? Če so že odrasli, zakaj potem ne sprejemajo odrasle odločitve? Včasih bi se otroci najbolje znašli v realnem svetu... Si predstavljate svet, poln svobode, brezskrbnega smejanja drug drugemu, brez strahu, da te kdo ustrelji izza vogala... Držanje rok in hihitanje v zraku posutih dehtečih cvetlic zaljubljenosti... In mir... Tišina, a ne molk... Molk je zrenje besed v neznane globine, iz koder ne morejo pobegniti, a tišina je kričanje znotraj duše, ki ne trpi, ampak zadržuje vase tisto, česar ni mogoče povedati... Ljubezen, sreča, radost, neizmerno hrepenenje...

Vsa ta čustva bi preplavila svet... Da bi postal popoln. Svoboden. A je zaprt. Jeklena vrata zapirajo vhode mogočnih, nebesnih čustev. Zato se tudi ljudje zapiramo vase. Koga zanima moje mnenje? Starše? Profesorje? Ne ga lomim... Lepo vas prosim. Starši imajo nadvlado, ker so izkušeni, starejši. Jaz sem njuna podmnžica, majhen del, ki jima je ostal od življenja. Sem ostanek mladosti, ki se jima je izmuznila in jo zdaj s pomočjo mene želita nazaj, a jaz jima je ne dam. Ta mladost je samo moja in od nikogar drugega. Živela bom po pravilih, ki si jih bom zastavila in sledila cilju, samo mojemu cilju! Ozirala se bom na vse mogoče prepreke, a zaustavile me ne bodo. Hitela bom naprej, z vso močjo, ki mi je ostala od bojev s težkimi besedami in sproti odrezala vsak grm, prepleten z trnjem, ki se mi bo postavil v bitko... Ne bom odnehala...

Kako je, če te nihče ne posluša? Čuden občutek... Govoriš v prazno. Zamišljaš si odgovor, a odgovora ni, niti glasu, niti besede... Niti najtanjšega zvoka... Nato si zapičiš v ušesa melodijo najljubše pesmi, si predstavljaš, da si pred celim svetom edini in nato pride odgovor... Po dolgem čakanju in iskanju besed, ki jih prvič slišiš. Vsi te gledajo navzdol, četudi si večji od njih. Biti mlad je način življenja, biti večno svoboden, početi tisto, kar te zares veseli in uživati v vsakem trenutku dneva, kajti nič ni večno in tudi življenje spada v krog minljivosti.

Mlada sem in zato uživam. A nekaj reže mojo vrstico svobode, ukinja pogum pred soočenjem z vsakdanjimi problemi... Komu naj pripišem krivdo? Staršem? Profesorjem? Svetu? Vsi so krivi, da je svet postal takšen, kot je in da mojih besed nihče več ne posluša. Zakaj me nihče ne vpraša, kako mi je ime? Kaj počnem v prostem času? Kakšne so moje ocene? (to zadnje je res boljše, da nihče ne vpraša) ...

In preden grem spat, zazrem v omare nad mano... Počutim se ujeto... Kot da bo vsak trenutek padlo name na tone oblek, ki so razmetano pospravljene na policah. Od vseh strani name bodejo vetrovi, suhi in hladni... Mrazijo koščke telesa... Spravljajo me v obup...

Ker me nihče ne posluša, sama sebi govorim... Kako se počutim... Kam spravljam svoje sanje, v katere predale nebesnega svoda... Kajti nikogar drugega ne zanima... Ustvarila sem

si svoj svet. Popoln svet... Z iluzijami, svobodo in mirom. Četudi sama s seboj ustvarjam neumne mimike obraza, kričeče kretnje telesa in neobstoječe besede... Četudi sem sama s seboj, se ne počutim osamljeno. Moj svet je prepoln za dva... Komaj sama sebe vanj spravim, kaj šele, da bi ga s kom delila.

Prisiljena sem bila si ustvariti nov svet, nov planet, galaksijo... Verjeli ali ne, zgradila sem top, ki pošilja zvezde na moje nebo... Sijejo le zame in moje oči, ki zrejo po več dni v utrinke osvobojenih žarečih pik.

Poslušajte, ko vam govorim... Ne si zatiskati ušes... Ne zapirajte oči pred mojo podobo... Postala sem takšna, kot sem... Mlada in zaljubljena v svoj svet. Lahko si le želite priti vanj.

Vsaka moja beseda je vredna prav toliko, kakor so besede odraslih. Vsak odraste na svoj način, v različnih letih, v drugačnega človeka... Hočem biti kot Pika Nogavička... Nikoli odrasti, živeti v svoji vili Čira Čara. Povedala sem vse, kar sem imela povedati... Upam le, da ste slišali in ne samo nemo poslušali moj govor besed, natipkanih na računalnik, ki me zapira v buljenje ekrana.

Moje geslo: marley_ka